

Proximum à Pictis locum inter Britanniae gentes SCOTI suo jure sibi vendicant, de quibus priusquam dixerō, ne malevoli & morosi in calumniam rapiant, quae ingenue & simpliciter ex antiquis scriptoribus de Scotis hic protulero, praemonendus est lector, singula ad veteres, veros, & genuinos Scotos referenda esse. Quorum foboles sunt illi Hibernice loquentes, qui longe lateque occiduam regni Scotiae quod nunc dicunt partem, insulasque adjacentes incolunt, & *Highland-men* vulgo vocantur. Reliqui enim moribus cultiores qui orientalem ejus partem insident, licet in nomen Scotorum tranferint, nihil minus sunt quam Scoti, sed ex eadem qua nos Angli Germanica origine. Quod ipsi non possunt non confiteri, & nos non agnoscere, cum à superioribus illis *Sassones* perinde ac nos appellentur; & eadem qua nos lingua, certissimo ejusdem originis argumento, scilicet Anglo-Saxonica, dialecto tantum variata utantur. Quo nomine tantum abest, ut aliquam illis maculam aspergam, ut potius semper quasi ejusdem sanguinis & stirpis amaverim, & coluerim etiam tum cum divisa regna, & nunc multo magis cum Deo optimo Maximo authore, sub uno augustissimo imperii capite Angli & Scoti (quod bonum, felix, faustum, salutareque sit utrique genti) coalescimus.

Origo & *ετυμολογία* gentis Scotiae, ut circumvicinarum gentium ita caligine circumfusa latent, ut ipse perspicacissimus Buchananus, vel parum viderit, vel sibi viderit: omnium enim expectationem hac in re refellit. Hinc ego diu me sustinui ne in hanc arenam descenderem, & cum aliis fabulas admirando, suaviter ineptirem. Ad Deos enim aequè probabiliter Scotorum origo referatur, quam ad illam Scotam Pharonis Aegyptii eumentitam filiolum Gaithelo Cecropis conditoris Athenarum filio enuptam. Sed ut haec opinio ex imperitia antiquitatis enata etiam à candidioribus Scotis rejicitur; ita altera illa recentior à Graeco fonte insulse deducta, quod Scoti dicantur quasi *οκλειοι*, id est obscuri, ut in gentis clarissimae & fortissimae contumeliam ab invidis excogitata, mihi prorsus exploditur. Nec Florilegi nostri omnibus arridet, Scotos nimirum appellari, quod ex confusa gentium colluvione prognati fuerint. Non possum tamen non mirari unde habuit Isidorus, Scoti propria lingua nomen habent à picto corpore, eo quod aculeis ferreis cum atramento variarum figurarum stigmatibus annotantur. Quod etiam Rabanus Maurus iisdem verbis contestatur, in sua ad Lodovicum Pium Imperatorem Geographia, quae extat in Bibliotheca Collegii Trinitatis Oxonii.

Sed cum suos habeat Scotia alumnos, qui originem ex intima antiquitate depromere possint, & suae, patriaeque gloriae optime consulant, si in hanc rem totam curam, omnemque animum tantisper ponerent; intendam ego tantum digitum ad fontes, unde fortasse veritatem hauriant, proponamque nonnulla, quae illos diligentius

perpendere velim. Nam ego in hac re Scepticus. Et primum de origine, postea de loco unde in Hiberniam transmigrarint. Constat enim illos ex Hibernia insula à Britannis antiquitus culta, ut suo loco docebitur, in Britanniam transmisisse, & cum primum scriptoribus hoc nomine innotuerint, in Hibernia sedes habuisse. Cecinit enim Claudianus de eorum in Britanniam irruptionibus,

*totam cum Scotus Hibernem
Movit, & infesto spumavit remige Thetis.*

Alibi etiam,

Scotorum cumulos flevit glacialis Hiberne.

Orosius item scribit, A Scotorum gentibus colitur Hibernia. Cum eo Isidorus, Scotia eadem & Hibernia: Scotia autem quod à Scotorum gentibus colitur, appellata. Gildas Scotos Hibernos grassatores appellat. Beda etiam, Scoti qui Hiberniam insulam Britanniae proximam incolunt. Et alibi. Carolique Magni aetate Eginhardus Hiberniam Scotorum insulam diferte appellat, Giraldus etiam Cambrensis. Gentem Scoticam ex Hibernia fuisse propagatam tam linguae quam cultus, tam armorum quam morum usque in hodiernum probat affinitas. Sed ad ea quae Scotos perpendere velim.

Cum qui veri & genuini sint Scoti, hoc Scotorum nomen non agnoscant, sed alias se *Gaoithel*, *Gael*, & *Albin* indigent, cumque populi plurimi aliis ac ipsi utuntur, à vicinis insigniantur nominibus, quibus gentium origines saepe subindicantur: ut Pannoniae inferioris incolae qui se *Magier* dicunt, *Hungari* Germanice vocantur, quod origine sint Hunni, Sylvae Hercyniae incolae, qui sibi *Czechi* nominantur, aliis *Bohemi* appellantur, quod à Boiis Gallis sint orti, Africae incolae qui & suum sibi nomen habent, *Alarbes* Hispanis dicuntur, quod sint Arabes, Hiberni qui sibi *Erinach*, Britannis nostris *Gwidhill* & ipsi Hiberni & Britanni nos Anglos non alio vocant nomine, quam *Sassons*, quod à Saxonibus originem ducamus; velim ut Scoti primum perpendant, num sic dicti fuerint à vicinis quasi Scythae. Quemadmodum enim Germani inferiores *Scythas* & Scotos uno nomine *Scutten* appellant; sic Britannos nostros utrosque *T-Scot* dixisse è Britannis scriptoribus observatum est. Ninius etiam Britannos Hiberniae incolas expresse Scythas vocat, fretumque per quod ex Hibernia in Britanniam trajecerunt, *Vallem Scythicam* Gildas nominat. Sic enim habet Parisiensis editio, ubi alii nullo sensu *Stryicham vallem* legunt. Alfredus etiam Rex qui ante septingentos annos Orosii historiam in Anglicam linguam transtulit, Scotos per *Scyttan* convertit, nostrique qui proxime Scotiam habitant non Scotos, sed *Scyttes* & *Scetts* appellant. *Vri enim* (authore Walsinghamio) *videm dicuntur Getae, Getici, Gothi, Gothici; sic ab eadem origine appellantur Scythae, Scitici, Scoti, Scotici.*

Vtrum vero hoc nomen à vicinis huic genti fuerit inditum ob mores Scythicos, vel quod è Scythia devenerit, hic cogitent. Britannos sane primavos Hiberniae incolas quae vera Scotorum patria, cum Scythi feritate & Diodorus Siculus,

*Hibernia
Scotorum
patria.*

*Gaoithel si-
ve Gaoithel,
& Gael.*

*Valis Scy-
thica.*

*In Hypo-
digmate.*

*Scota Pha-
raonis filia.*

L. 9. c. 2.